

“

ถ้าเราบารมีน้อย ทั้งคนพาล ทั้งพญา
मार มันก็ตามรังแกเรา จะทำทาน จะ
รักษาศีล มันก็คอยจะขวางเรา เราจะทำ
ภาวนา มันก็ขวาง ขนาดพระสัมมาสัม
พุทธเจ้า บารมีท่านเยอะอย่างนั้น มารมัน
ก็ยังหาช่องทางขัดขวางตลอดเวลา เพราะ
ฉะนั้น ถ้าบารมียังน้อยอย่างเรา มันก็
ขวางเรื่อยไป

”

นักสร้างบารมีไม่มีวันหยุดสร้างบารมี

ปลายปีพุทธศักราช ๒๕๓๘ คุณยายอาจารย์ออายุครบ ๘๖ ปี คณะศิษยานุศิษย์รวมตัวกันมากราบขอพรเนื่องในวันเกิดของท่าน ในวันขึ้น ๑๐ ค่ำ เดือนยี่ ตามระบบจันทรคติ

เรื่องการทำบุญวันเกิดถวายคุณยายอาจารย์นี้ ต่อมา มีการเปลี่ยนแปลงให้ใช้วันที่ตามระบบสุริยคติ ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๕ หลังคุณยายละสังขารเป็นต้นไป เพราะพอมาเปิดปฏิทินในปัจจุบันที่เป็นระบบสุริยคติ เป็นปีๆ ไป ปรากฏว่าวันคล้ายวันเกิดของคุณยายอาจารย์ ไปตรงกับปลายเดือน

ธันวาคมบ้าง กลางเดือนมกราคมบ้าง การนัดหมายกันมาราบหรือทำบุญถวายทาน จึงมักผิดวันคลาดเคลื่อนกันไปบ่อยๆ ดังนั้น ในปีพุทธศักราช ๒๕๔๕ พระเดชพระคุณหลวงพ่อธัมมชโย จึงให้เปิดปฏิทิน ๑๐๐ ปี ย้อนไปดูว่า วันพุธขึ้น ๑๐ ค่ำ เดือนยี่ ปีระกา พุทธศักราช ๒๕๔๒ ที่คุณยายเกิดนั้น ตรงกับวันที่เท่าใดทางสุริยคติ ก็พบว่า ตรงกับวันที่ ๑๙ มกราคม ตั้งแต่นั้นมา พระเดชพระคุณหลวงพ่อก็ให้ถือเอาวันที่ ๑๙ มกราคม ของทุกปี เป็นวันคล้ายวันเกิดของคุณยายอาจารย์ และถือเอาวันคล้ายวันเกิดที่ ๑๙ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๗ เป็นวันสุดท้ายของการสร้าง “หอจันคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง” แล้วเลี้ยงพระภิกษุและสามเณรทั้งวัด ซึ่งมีประมาณ ๒,๐๐๐ รูป ในวันนั้นเป็นการฉลองหอจันไปเลย หอจันที่สวยงามนี้ ได้ชลอเอายอดโดมเจดีย์ที่ใช้สลายร่างคุณยายอาจารย์มาเป็นหลังคาสามารถรองรับพระภิกษุ ได้ถึง ๖,๐๐๐ รูป ซึ่งไม่นานพวกเราคงได้เห็นพระได้รับอาราธนามาฉันภัตตาหารจนเต็มหอจัน

วันเสาร์ที่ ๓๐ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๘ เป็นวันคล้ายวันเกิดคุณยายอาจารย์ ตามระบบจันทรคติอย่างเดิม ศิษยานุศิษย์ของคุณยายอาจารย์มากันเนืองแน่นเกือบหมื่นคน มีเจ้าภาพมาออกร้านอาหาร และขนมนมเนย ไอศกรีม พร้อมผลไม้ให้กินฟรีเพียบ แบ่งเป็น ๓ จุด รวมทั้งหมดประมาณ ๓๐ ร้าน รอบสภารธรรมกายสากล (หลังจาก) เจ้าของร้านทั้งเชิฐชวนทั้งอ่อนวอนให้คนมาตี๋มมากินมาชิมอาหารของตน เสีย

ระเบียงแข็งแซ่พร้อมรอยยิ้ม ราวกับเทวดาบนสวรรค์ชั้น
ดาวดึงส์ของพระเดชพระคุณหลวงพ่ “คุณครูไม่ใหญ่” เชิญ
ชวนทวยเทพชิมอาหารทิพย์ทีเดียว

ส่วนพระภิกษุสามเณร เจ้าหน้าที่จัดให้นั่งฉันแบบพิเศษ
เฉพาะวันนั้น ตามคำเรียกร้องของเจ้าภาพ คือ นั่งโต๊ะจีน แต่
ฉันอาหารไทยที่เจ้าภาพแต่ละร้านจัดมาถวาย

วันนั้น เวลาบ่าย ก่อนพระเดชพระคุณหลวงพ่ทอดชีโว
ขึ้นธรรมาสน์เทศน์ บรรดาศิษยานุศิษย์ของคุณยายอาจารย์
ได้จัดตัวแทนจากทั้ง ๔ ภาคของประเทศไทย ออกมากล่าว
คำมุทิตาสักการะต่อคุณยาย เป็นภาษาท้องถิ่นของตนเอง มี
ทั้งภาษาเหนือ ภาษาใต้ ภาษาอีสาน และไม่เพียงแต่จะมี
ภาษาลาวเท่านั้น ยังมีภาษาจีนโดยคุณชู้ตักกลยาณมิตรชาว
จีนแท้ และภาษาอังกฤษจากคุณนิโคลัสลูกศิษย์ชาวอังกฤษ
แท้ๆ อีกด้วย แม้คุณยายอาจารย์จะไม่ได้มานั่งฟังอยู่ด้วย
เพราะท่านชรามากแล้ว แต่ทุกคนก็ทำเหมือนมีคุณยาย
มานั่งอยู่ต่อหน้า

ผู้เขียนยังจดจำได้ไม่ลืมถึงพลาณภาพแห่งความรักของ
ลูกศิษย์ หลาน และเหลนศิษย์ที่มีต่อคุณยายอาจารย์ของเรา
จากนั้นพระเดชพระคุณหลวงพ่ทอดชีโวก็ขึ้นธรรมาสน์
แสดงธรรม บรรยายพระคุณของคุณยายอาจารย์ รวมทั้ง
ธรรมะละเอียดๆ ของคุณยายอย่างลึกซึ้ง จนผู้เขียนรู้สึก
เบิกบาน สดชื่นขึ้นมากอีกคำรบหนึ่ง เหมือนผักกะเจตได้น้ำ

ทั้ง ๆ ที่ขณะนั้นเป็นเวลาบ่ายแก่ ๆ เติมที่... ผู้เขียนบันทึกพระ
ธรรมเทศนาของพระเดชพระคุณหลวงพ่อก็ได้มีความว่า

“...นักสร้างบารมีที่แท้จริงเป็นอย่างไร ดูง่าย ๆ แม้คุณยาย
จะมีอายุ ๘๖ ปีแล้ว ซึ่งโดยทั่วไปคนที่อายุมากขนาดนี้ เขาก็ จะ
พักผ่อนหย่อนใจ แต่ว่านักสร้างบารมีที่แท้จริงอย่างคุณยาย
ท่านไม่ได้ทำอย่างนั้น แม้อายุเกินกว่า ๘๐ ปีแล้ว ท่านก็ยัง
ตั้งใจสร้างบุญ สร้างบารมีของท่านต่อไป

ภาพอย่างนี้ หาได้ยากเหลือเกินในยุคนี้ มีแต่ว่าพอปลด
เกษียณแล้ว ก็ไปยิงนกตกปลา กันบ้าง ไปตีกอล์ฟกันบ้าง
ปล่อยชีวิตเรื่อยเรื่อยไปบ้าง แต่คุณยายไม่ใช่

ชีวิต ๘๐ กว่าปีของคุณยายที่ผ่านมา แม้เยาว์วัยก็หนัก
แน่นในคุณธรรมความกตัญญู เมื่อเรียนรู้เรื่องบุญละเอียดใน
เวลาต่อมา คุณยายก็ไม่เคยลดละในเรื่องของการสร้างบารมี
มีแต่ว่าตื่นเช้าขึ้นมาคุณยายก็ปรารภว่า “ยายยังหิวบุญอยู่
ยายยังไม่อิ่มในการสร้างบุญ”

คุณยายบอกว่า “เราต้องมีบุญเยอะ ๆ ถ้ามีบุญน้อย เกิด
มาแล้ว นอกจากจะหาความสุขในชีวิตได้ยาก จะสร้างบารมีต่อ
ก็ทำได้ยาก ยิ่งกว่านั้น คุณยายยังพูดอยู่คำหนึ่ง ซึ่งหลวงพ่
เองก็ยังจำฝังใจ ท่านว่า อย่างนี้

“ถ้าเราบารมีน้อย ทั้งคนพาล ทั้งพญามาร มันก็ตาม
รังแกเรา จะทำทาน จะรักษาศีล มันก็คอยจะขวางเรา
เราจะทำภาวนา มันก็ขวาง ขนาดพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

บารมีท่านเยอะอย่างนั้น มารมณก็ยังหาช่องทางขัดขวางตลอดเวลา เพราะฉะนั้น ถ้าบารมียิ่งน้อยอย่างเรามันก็ขวางเรื่อยไป”

แล้วท่านก็สรุปว่าอย่างนี้ “ยายจะสร้างบารมีให้เต็มที เอาว่าเกิดไปกี่ชาติกี่ชาติมารมณจะต้องทำอะไรยายไม่ได้ มีแต่ยายจะตามไล่ล่าปราบมารเสียให้เตียนเชียว”

“...พวกเราคงเห็นต้นแบบการสร้างบารมีของคุณยายแล้ว แม้ตอนนี้ อายุของท่านจะ ๘๖ ปี แล้ว แทนที่จะคิดหนีมารหนีคนพาล เป่ล่าเลย ท่านกลับบอกว่า “ท่านจะสร้างบารมีไม่ลดไม่ละ แล้วจะตามปราบมารให้สิ้นเชื้อไม่เหลือเศษ”

หลวงพ่อก็คอยถามคุณยายว่า “สิ้นเชื้อไม่เหลือเศษเป็นอย่างไร”

ท่านบอกว่า “เวลาเราโค่นต้นไม้หรือเราตัดต้นหญ้า พอโค่นไปแล้ว บางที่หน่อมันก็ยังแทงออกมา บางที่มันก็ยังมียรากเหลืออยู่ แล้วมันก็แตกขึ้นมา บางที่แม้นมันตาย แต่มันทิ้งเมล็ดเอาไว้ บางที่มันไม่ได้ทิ้งเมล็ดหรอก แต่ว่าอาจจะถูกตอนกิ่งตอนก้าน ไปปลูกเอาไว้ที่อื่นอีก สิ้นเชื้อไม่เหลือเศษ คือ มันไม่มีอะไรเหลือจริงๆ งอกเป็นต้นใหม่ไม่ได้”

หลวงพ่อก็ขอให้ท่านขยายความต่อไปอีกว่า “ที่ยายจะปราบมารให้สิ้นเชื้อไม่เหลือเศษนั้นมันมีความหมายที่ลึกๆ กว่านี้อย่างไร”

คุณยายบอกว่า “ยายจะปราบมันให้หมด แม้แต่ชื่อวามาร ยายก็จะไม่ให้เหลือเลยทีเดียวนะ”

“...วัย ๘๖ ปีของนักสร้างบารมีอย่างคุณยาย ท่านไม่เคยบ่นว่ามันร้อนไป มันหนาวไป มันเมื่อยนัก ป่วยนัก แล้วก็ไม่นั่งสมาธิ ไม่ว่าจะหนาวจะร้อน จะอ่อนจะแข็ง จะป่วยจะไข้ จะอย่างไรก็ตาม คุณยายบอกว่า “ยายมุดเข้ากลางเรื่อยไป เพราะว่ายิ่งเข้ากลางไปเท่าไร ก็ยิ่งสว่างไปเท่านั้น สว่างไปเท่าไร เราก็ได้บุญมากไปเท่านั้น”

นี่คือคุณยายของเรา เพราะฉะนั้น ถ้าหากวันใดครั้งใดเกิดความท้อแท้ ที่จะสร้างบุญ สร้างบารมีละก็ หลวงพ่อก็ฝากคำพูดเหล่านี้ ของคุณยายเอาไว้ด้วย...”

วันเสาร์ที่ ๓๐ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๘

ณ สภาธรรมกายสากล (หลังคาจาก) วัดพระธรรมกาย จังหวัดปทุมธานี